

РЕШЕНИЕ

№ 6535

гр. София, 03.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **7240** по описа за **2012** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от упълномощен представител на председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, постъпила в Административен съд София – град на 31.07.2012 г., против Решение от 30.05.2010 г. на Софийски районен съд, НО, 102^{ри} състав, постановено по НАХД № 15093/2009 г., с което е отменено издаденото от същия административен орган Наказателно постановление № 0110/21.10.2009 г. С това наказателно постановление на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 1 500 лева, на основание чл. 336, вр. чл. 331, ал. 1 от Закона за електронните съобщения, за това, че дружеството не е представило в срок до 31.03.2009 г. изискана му с Решение № 2428/19.12.2008 г. на КРС информация.

В съдебното заседание касаторът не е представляван. В жалбата са изложени аргументи за неправилно приложение на закона – касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. чл. 1, т. 1 НПК.

Ответникът не е представляван и не е изразил становище.

Участвалият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ – ГРАД в настоящия касационен състав, след

като анализира приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Фактите, установени и възприети от въззивния съд не се оспорват от касатора. Спорът е, дали Решение № 2428/19.12.2008 г. на КРС, с което е изискана информация от дружеството, е било надлежно съобщено на същото, за да бъде прието, че е възникнало задължение за изпълнение.

Решението е правилно. Мотивите на въззивния съд, послужили като основание да отмени НП за законосъобразни. Правилно е прието, че цитираното решение на КРС не е било надлежно съобщено (връчено) на [фирма] и поради това не е възникнало задължение за изпълнението му, съответно не е било налице основание за ангажиране на отговорността по чл. 331, ал. 1 ЗЕС. В тази връзка са неоснователни доводите, изтъкнати в касационната жалба.

За връчване на решението, представляващо индивидуален административен акт са приложими разпоредбите на чл. 61 АПК. Доказателствата установяват, че от страна на КРС е било отправено до дружеството писмено съобщение за Решение № 2428/19.12.2008 г., чрез пощенски оператор, но известието за доставяне се е върнало с отбелязване, че пратката не е потърсена. Тогава съобщението е било поставено на таблото за обявления и на страницата на КРС в интернет, след което е прието, че е редовно връчено. Поставянето на таблото и в интернет – страницата обаче е възможно и допустимо, предвид разпоредбата на чл. 61, ал. 3 АПК, само в случаите, когато адресът на лицето не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес. В процесния случай тези алтернативно определени процесуални предпоставки не са били налице. Не се твърди адресът на дружеството да е бил неизвестен. От друга страна няма данни то да е било търсено на този адрес, тъй като в известието за доставяне формално е отбелязано „пратката не е непотърсена от получателя”, а не се твърди получателят да е отсъствал или да се е преместил на друг адрес, каквито възможности са посочени в използваната форма на [фирма]. Неуведомяването по предвидения ред не е породило задължение за [фирма] да изпълни предписаните му с решението на КРС действия в указания срок. По тази причина не е възможно да бъде ангажирана отговорността на дружеството, на основание чл. 331 ЗЕС.

Освен посочените по – горе основания за отмяна на наказателното постановление, след постановяване на въззивното решение е настъпил и друг юридически факт – изтичане на абсолютната давност за реализиране на административнонаказателна отговорност.

Според чл. 11 ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи

въпросите на погасителната давност по отношение на издадени наказателни постановления, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, в редакцията, преди нормата да бъде изменена (ДВ, брой 26/2010 г.). Константна и непротиворечива е практиката на касационния съд, че погасителната давност е приложима и по отношение извършителите на административни нарушения, тъй като е недопустимо тези субекти на нарушения да бъдат поставяне в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 НК.

Съгласно нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т.т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. След изменението (в сила от 06.04.2010 г.) думата „две” (години) е заменена с „три”, с оглед на което се променя и срокът по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК от три години, на четири години и половина. За процесния случай обаче е приложима по-благоприятната за жалбоподателя разпоредба, по аргумент и от чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като се касае за материалноправна норма, и датата на твърдяното нарушение е преди 2010 г. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2 НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, а след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двегодишният (пред изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, до 06.04.2010 г. (преди изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срокът на определената по този начин абсолютна давност е три години. В процесния случай, с оглед датата на твърдяното нарушение – 01.04.2009 г. (денят, следващ определения с решението на КРС краен срок за предоставяне на информацията), тригодишният давностен срок е изтекъл на 01.04.2012 г., т.е. след датата 30.05.2010 г., когато е било постановено въззивното решение на С. районния съд и след датата, на която делото е постъпило в касационния съд. С изтичането на давността, предвидена в чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е погасена административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за процесното административно нарушение, поради което е невъзможно същият да понесе за това нарушение предвидената санкция.

Водим от изложените съображения, и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, V - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.05.2010 г. на Софийски районен съд, НО, 102^{-ри} състав, по НАХД № 15093/2009 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ:

1.....

2.....